

Et år i Yukon - 30 år senere

Med solid inspirasjon og etter et kort møte med Helge Ingstad bak seg, la fire Osloungdommer i vei over dammen for å overvintre i Canadas villmark. Uerfarne og verdensvante som bare ungdommer kan være, realiserte de sin villmarksdrøm i Helge Ingstads ånd. 30 år senere reiser Lars og Morten Brekke tilbake for å finne ungdomskilden og den gamle hytta de bygde i villmarka!

Det lille Cessna sjøflyet rister i sammenføyningene da vi går inn for landing på den urolige vannflaten på Coal Lake. Lars sitter som vanlig foran, mens Morten filmer. Det avviker ikke mye fra den gamle rutinen, når fetterne drar på villmarkstur sammen. Når man har 50 leveårserfaring bak seg, hvorav

30 av disse i Alaska og Canada, så går mye på autopilot.

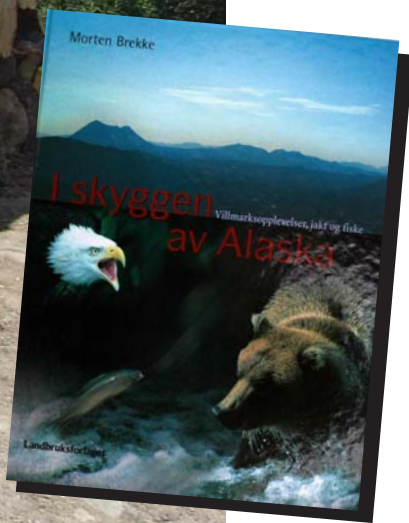
Piloten forsvinner med et lite vink med vingene. En følelse av forlatthet mange villmarkinger kjenner igjen – litt avhengig av hvor lenge en skal være borte fra sivilisasjonen. Lars og jeg skal "reise" 30 år tilbake i tid i løpet av en helg. Det blir hektisk, men ved hjelp av et videokamera kan jeg ta med opp-

levelsene hjem og leve på minnene de neste 30 årene!

Etter en kveld med fantastisk solnedgang i fjellene rundt innsjøen Coal Lake, fjellsauer eller Dall Sheep oppunder Coal Ridge og synet av dalen nedover mot hytta vår, kan vi endelig legge i vei ned stien langs Wolf Creek – utløpet fra innsjøen. Kanskje bør vi ikke fortelle at stien er dobbel så bred som

Vi flyr opp dalen langs Wolf Creek og ser platået med hytte-tomta under oss midt i bildet.

Morten og Lars Brekke besøker villmarkshytta si i Canadas villmark.

her

den var før. Her er det ikke forbudt å kjøre firehjulsdrevne motorsykler i utmark. Men nedturen oppveies av bjørnedritt på tråkket og en familie med granjerper rett foran oss. Vi passerer den gamle nødcampen til pelsjegeren Sylvia Williams og ender til slutt opp på platået hvor hytta vår skal stå.

Vi har sett hytta et par ganger tidligere, men spenningen er stor hver gang vi runder den store grana og den brunbarka tømmerkoia står foran oss. Vi stopper opp denne gangen også. Ser på hytta. Går nærmere. Lar hendene gli over de furete granstokkene. Møysommelig laftet opp av fire ungdommelige og kreative sjeler ved hjelp av øks, sag og en støyende motorsag. Resultatet uteble ikke. Nå har

hytta stått i 30 år. Tømmeret er furet og værbit, men forteller ingenting om alt slitet, om ventingen, om frustrasjonen; kommer ikke motorsagen snart, bare kulda gir seg, i morgen - i morgen ... Etter mange måneders jobbing, venting og ferdigstilling kunne vi endelig flytte inn i hytta.

Det er som om vi har kommet hjem da vi drar den knirkende døra opp og trår over dørstokken vi engang tilpasset med motorsaga. Inne er hytta nesten som før. Dobbeltsenga til Iver og Wenche. Køyesengene til Lars og Morten. Kjøkkenkroken med vedovn og hjørnehyller. Det er bare lukten av de nystekte brødene til Wenche som mangler. I kroken ved bokhylla vår står det store langbordet og benkene vi lagde før vi flyttet inn. Alt er som før, men

ikke helt. Vi bor IKKE her lenger. Vi er bare på besøk!

Vi setter oss ned ved langbordet. Spiser nistematen vår og drikker litt kaldt vann fra bekken. Vi mimrer litt, tenker litt på oppholdet vårt her for 30 år siden, på beverdammen med ungbeveren Burre og foreldrene. De vi fredet, så lenge vi bodde her, men som Miko – Sylvias pelsjegerlærling, trolig tok skinnen av så fort vi hadde reist. Vi skal også ned og se på restene av plathuset, der vi hadde hundene, på badeplassen og vårgjengroddet "trapline" hvor vi snaret hundrevis av harer og ryper gjennom vinteren.

Et spørsmål vi ofte har stilt oss er: Hvordan ville det ha vært å tilbrakt et år til her ute? Det spørsmålet har vi ennå ikke svart skikkelig på!

Det er litt vemodig å sitte inne i den gamle hytta vår og mimre litt fra villmarksåret vi hadde i Canada. Lars til venstre og Morten til høyre.

BLA OMI!